

AJATU MUUSA KORDUMATULE ILULE PÜHENDET!

Inimene ei erine suuremalt jaolt loomast, ehkki mõni asi on liiast – inimlast vaevavad ihad, painavad kujutlused ja meeled. Inimolend kükitab plangu otsas üritades leida ta-sakaalu – näha kord ette, kord taha. Eestlane, tuulepealne, elab kahe õhuakna vahel, kus käepidemed on pidevalt kellegi võõra käes – on hirm kaotada keha idas või hing läänes. Sünnime, kasvame ja kängume ning kuhtume – suurt ei arene. Ei jaks me masenduda tehnoturundusest, digievangelistidest, meelelahutajatest; progressimüüjate kiusuks ei viitsi siseneda pilveruumi. Juhtume elusatena öösse, kus meie rahvakild meenuda võib kuni nähtav on me jälg. Meie ajalik lugu on tükkideks rebitud uni, kus rahvusvaim melanhoolselt tuiutab – ei ta hävi ei hääbu.

„Melanhooliat“ tuleb sõimata igast asendist, tulista-da auklikuks kõigis valangutes. Karjuge, et see pole õige ajalugu, trampige jalgu, et see pole klanitud ja tuunitud eesti kirjandus kui kausis pole kübetki vaguralt lämisevat õnne palu? Jah, jumalates on kõike seda, mida „Melanhoolias“ ei ole.

Isikud ja autorid, abistajad ja sõbrad, kaasamõtlejad ja konsultandid libisevad läbi „Melanhoolia“ nagu heitlik inimmeel ja lünklik mälu neid padjale laotas. Ei leia siit õpitud kirjutamisstampi, klassikalist romaanikunsti, kompositsiooni ärge otsige... Vaimu ja vihjeid, „kõiketeadmist eimillestki“ on lödva randmega puistena sisse laotud; seiku ja sündmusi, mõtteriännud kaugele ja lähedale, tänasest eilsesse ja tagasi – teadvus voolas mängleva kergusega nagu puntratantsus, kus allikatruud allusioonid pole tarvilikud.

Kannatage ära!

Mina tänan!

9 789965 175870

KALLE MÄLBERG

Melanhoolia

KALLE MÄLBERG
Melanhoolia

Loostaja pöörane retk läbi ajaburleski pöörduste, kibernaljakate kordustega; inspiratsiooni laboratoorium – sõit kui Inspiratoorium.

Sada aastat Eesti riigi ja rahva meelesõoste, mis väetatud uuringutõsiduse, luulekujundi, rahvusaate ja ärapöörmistega; draamaoperett, kus õnnelikku lõppu koos armastajate ühteheitmisega pole ega tule. Meie kallis koduvillane provints, hajaasustatud, igaveses jaosmeeles, paljundab tuhandeid teflonipolstriga tegelasi nagu amööbe, silikoonmeedia libistab latvu, zombistab ning peedistab:

1939: „Mis me teha saime – venelastest pääsu polnud.“

2016: „Pagulastest pääsu pole.“

Puuderdatud aju pole suuteline hoomama õhus värelevat tõde; hala ja äng, et äkki mõtleme valesti; kui mõtet asendab horoskoop, kokaraamat ja kakukaamera ning lõputu laulusaade. Olgu siis kordki lõbus ja silmaring avardugu...

„Melanhoolia“ lubab tekstipudru ja -kapsaid haugata tükkhaaval või korraga; neelata eilset, täna ja homset – sõnadest väljumine on tasuta. Haridust annab „Melanhoolia“ jupikaupa, võimalikult vähese vägivallaga. Viimasest vagunist välja heidetud armas valestiartvaja, maandub kehva suusailmaga udulaamas metsaveerde – jääb lootus, valu ja ilu sumeda loo suval. Loostaja möllab kui naarev lõvi kinofilmil algitiitrites...

Tähemärkide kujundikosk langes klahvidele Lämmijärve kaldamaal, Perävallas, Naha külas, Kõrvõotsa talus kuni kevadtööde alguseni ning pärast maa külmumist kuni jääminekuni. Kevadel sai klahvidest punktiir... Punkti paneb lugeja ise.